

ДЕЈАН ЛУЧИЋ

ИСЛАМСКА РЕПУБЛИКА
НЕМАЧКА 3

**МОСАДОВА
МЕТА**

Copyright © Дејан Лучић, 2000

Copyright © 2012 за ово издање, ЛАГУНА

Copyright fotografije autora © Војислав Данилов Феки

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Ову књигу посвећујем
збуњеним народима
Израела, Немачке
и Србије

*Jeder deutsche Bundeskanzeler,
jeder deutsche Staatsburger sollten jede
Zeile dieses einmaligen Buches ganz
aufmerksam lesen. Und stets mit
dem bleistift in der Hand...*

Сваки немачки савезни канцелар,
сваки немачки држављанин требало
би да пажљиво ишчитава сваки редак
ове јединствене књиге.

И стално с оловком у руци...

Радомир Смиљанић

CENTRAL INTELLIGENCE AGENCY

CONFIDENTIAL

According to the agreement with our colleagues from BND, the following plan, for dividing Yügoslavia by areas, was made.

München, 1977.

col. John Berg

Revised plan with US suggestions.

САДРЖАЈ

Први магијски атентат на Великог мајстора Немачке Алфреда Коску.	9
Жртвено јагње.	16
Хазарски ултиматум СФРЈ	20
Копље судбине и Христов покров стижу у Немачку.	25
Руска директива: напад на Опус Деи – стуб прозелитизма	28
Замка за замку.	45
Пут за Красноводск	68
Самит тајног КГБ-а у војној бази Ашхабад	74
Ђерка, не син	95
Рапорт	105
Ко је „кртица“ у Југославији?	109
Париз – припрема рата против Београда.	144
Инфилтрација скривеног команданта ОВК	150
Операција <i>Велика Албанија</i>	154
Капитал је наша отаџбина.	178
Вечера са господом из ложе Џасперс	181

Ко је ко у албанској мафији	201
Кадиш – молитва за мртве	208
Плејбој-шпијун	214
Голдфингер са Бањице.	219
Реј-Бан пакује податке за Мортонa и Исака	223
Ликвидација идеолога Фехмија Аганија	226
Рапорт после „победe“ крсташа и муџахедина над хришћанима	254
Осама бин Ладен је запањен ко су му савезници	297
Ритуал ходања кроз ватру.	304
Корупција у Вашингтону	329
Бохемијански клуб и игра са исламом на Балкану	339
Чудан атентат на Хазара и илумината	350
Тајна Билдерберга са састанка у Португалу, па и нешто више...	355
Планови Ротшилда за Балкан, па и за Србе	402
Да ли је Мортон Абрамович „кртица“ Москве у Вашингтону?	416
<i>Маџарешки круг</i> над Србијом	436
Циљеви завереника међу којима су Хазари	448
Врх пирамиде моћи – Комитет 13	465
Тајне <i>Илуминаџа</i>	474
Арнолд Херман даје инструкције вођи аутономаша у Војводини	489
Сарађуј или умри	498
Шта ће бити?.	507
Епилог – Сусрет учитеља и ученика – ко ће кога надмудрити?	531

Први магијски атентат на Великог мајстора Немачке Алфреда Коску

Адил Изетбеговић из Тузле није био род председнику босанске исламске републике, али је због истог презимена у војсци добро пролазио. У рату против Срба и Хрвата Адил није ни био војник, бар не у оном класичном смислу, него хоџа за специјалне намене. Само добро упућени знали су шта то значи. Међутим, постојао је ужи и шири круг упућених. За оне који су знали само нешто Адил Изетбеговић је био хоџа који је правио магијске „записе“ за чување од смртне опасности специјалних казних групација из чувене „заштићене зоне“ Сребренице, које је водио Насер Орић, миљеник председника БиХ, у свету чувеног „миротворца“ Алије Изетбеговића. Но, хоџа Изетбеговић је за ужи круг упућених био црни маг који је као сенка пратио муслиманске борце који су одлазили у српска села да пљачкају и убијају. Хоџин посао није био да убија, већ да тражи материјал за своју магију. Као што се зна, „без алата нема заната“, а пошто је магија један од најстаријих заната Хоџа је имао пуне руке посла. Његова улога заиста није била лака, али је он као свестан борац за независну Босну, ту кључну

исламску државу у Европи, морао да поднесе све што је водило ка том циљу.

Но, да одгонетнемо шта је радио овај хоџа Изетбеговић током рата у Босни. Он је био езотеријски атентатор, човек који је са виших астралних равни деловао на психу оних које је требало елиминисати, тако да они изврше атентат сами на себе, што се једноставно зове самоубиство! Међутим, да би се овај магијски ритуал из старог Египта извео, била је потребна људска крв. Тога је у рату било у изобиљу, али није свака крв била добра за овај ритуал – била је потребна крв из вагине девице приликом првог сношаја. Што је девица била млађа, ближа девојчици, та крв је била енергетски моћнија. Једном приликом хоџа је објаснио зашто. Зато што је та крв „табула раза“ по којој најлакше може да се магијски пише. То што је тих неколико капи крви ватом узимано током силовања српских девојчица, којима је после тог гнусног чина одсецана глава, хоџу није узнемиравало. Оне су то и заслуживале јер су биле хришћанке које би рађале хришћане, што би отежавало достизање циља да цела Земља буде Земља ислама. Једноставно речено, хришћански бацил требало је убити док је мали „вакцином“ силовања, а крв, крв девице била је тајно оружје о коме нико није знао осим „тајног круга“.

Најпознатије жртве, од стотине колико је запамтио хоџа Изетбеговић, биле су ћерка генерала Ратка Младића, команданта српске војске, и професор Никола Кољевић. Мада је Насер Орић тврдио да је хоџа Изетбеговић умешао своје прсте и у смрт новинара Ристе Ђога, он је то демантовао, али увек са трачком осмеха на уснама, па му се због тога није веровало.

Када је из Ирана стигао позив за специјални курс за магове, Насер Орић је од свег срца Иранцима препоручио

свог хоџу. На курсу у Кому, Изетбеговић је био средњи у класи, али је ипак прошао класификацију за мајстора. По повратку у Босну, једно време је био задужен за езотеријску заштиту свог идола Алије Изетбеговића, но касније је на сугестију Иранаца пребачен на рад у дипломатију. Одредиште је била Немачка.

Суфистички маг из Босне у амбасади у Бону није имао сувише одговорну функцију, па је имао довољно времена за оно што је и био главни циљ његовог постављења – атентати са „оног“ нивоа.

Сусрет Диригента и Адила Изетбеговића случајном пролазнику је изгледао као виђење рођака у пешачком пролазу. Поздравили су се и изљубили, а затим су тихо наставили разговор на енглеском језику. Ушли су у један парк, пажљиво се осврнули да би видели да ли их неко прати, а онда су једне новине са ковертом дискретно прешле из руке у руку.

– Ко је мета? – упитао је муслиман из Босне.

– Један масон – одговори тихо Диригент.

– Је ли важан?

– Јесте, то је Алфред Коска, Бечлија од 1991, Велики мајстор Уједињене ложе Немачке која окупља четиристо шездесет ложа са петнаест хиљада чланова.

– Зар он није пријатељ муслимана? – упита збуњено маг из Босне.

– Имамо информације да се под притиском реструктурира.

– Шта то значи?

– Да хоће да са Американцима подржи нову *Пустиньску олују*, али овог пута против Ирана, а ти знаш да би то био крај стварном исламу, остао би само овај лажни проамерички.

– Значи, Алфред Коска, главни масон Немачке.

– Да. У новинама је коверат са исечцима из новина где је и његова слика.

– Брате, шта желите, брзу смрт или болест?

– Нешто лагано, што ће га натерати да схвати где је погрешео. Није неопходна смрт, може и његово повлачење са функције.

– Биће учињено!

Стисак руке и тапшање по рамену и Диригент је отишао на једну страну, а црни маг из Босне на другу.

Адил Изетбеговић, Бошњак како се то модерно звало, а не муслиман из Босне, као некада, живео је у једном неупадљивом двособном стану на периферији Бона. Но, само једна соба му је служила за становање а друга је била намењена за магијске ритуале.

Дошавши у свој стан Адил лагано припреми вечеру. Живео је сам јер га је жена оставила док је био на усавршавању у Ирану. Прилично вешто је правио прженице водећи рачуна да се њихов мирис не осети у суседству. Када је сео да вечера, укључио је телевизор и пажљиво слушао вести, мада је његов немачки био на школском нивоу, за разлику од енглеског којим је баратао сасвим солидно. Попио је јогурт, а затим је изашао на терасу да се надише свежег ваздуха и да натенане размисли о добијеном задатку. До тада још није отворио коверат и није погледао жртву. Гледао је небо и звезде. Било је ведро. Мисли су му одлутале у Босну, исто небо било је и тамо. Сетио се своје жене коју је волео, а која га је напустила и побегла са неким Србином шверцера који се обогатио тргујући храном. Жену му је преотео дајући јој кобасице, и то свињске. Адил би јој неверство још и опростио, али те свињске кобасице које је јела – никада! Увек би се сетио како су јој, кад би је љубио, парчићи тих гадних свињских кобасица били међу зубима. Адил је махао главом лево-десно на мрачној тераси свог стана у Бону, а онда му мисли одоше на магију и звезде које је гледао.

Да, да, те исте звезде су гледали стари суфистички магови чије знање је кроз векове стигло и до њега. Први наук о суфистичкој тајној доктрини добио је од стрица Расима, а надградњу и узлет у висине добио је на курсу у Кому. Сада је то знање требало да примени овде, у Немачкој. Хладноћа га прену и он се врати у собу. Спуштајући ролетне, баци још један поглед на звезде у даљини. Знао је Адил тајну да је магија дошла на планету Земљу издалека, са неке од тих удаљених плавих светиљки.

Када је ушао у собу за ритуал, прво што је урадио било је простирање ћилимчета за молитву Алаху и свесрдно клањање. После тога је читавих десет минута остао клечећи, али у усправном положају. У соби је био мрак, кроз спуштене ролетне једва је продирало мало светлости неке светлеће рекламе црвене боје која се лагано ритмички палила и гасила.

Адил, маг убица, дубоко је дисао. Прво је то дисање било тихо, а онда је постајало све јаче и јаче, да би у једном трену изгледало као шиштање змије пред напад. Онда је настала тишина. Маг се пресавио на обредном ћилиму и скоро је лежао. То је трајало три минута. Онда је устао и почео да нешто пева на арапском идући око замишљеног круга пречника два метра. За то време се ритмички ударао по грудима као по неком бубњу.

После тога је у једном малом дрвеном суду, који је лично на колевку за бебу, али је био свега тридесет сантимера дугачак и дванаест сантимера широк, запалио шест свећа од правог жутог воска и над тим свећама нешто бајао на арапском. Боље упућени би схватили да је призивао зле духове. Када су се свеће распламсале, видело се да поред дрвене посуде у којој су оне гореле стоји једно сребрно лаворче у коме је била вода са неким травама које

су пливале по њој. Лаганим покретом муслимански маг је вадио једну по једну свећу из њихових лежишта и восак отапао у леву шаку на којој није осећао бол од врелине јер је био истрениран за овај обред. Мало-помало, восак у тој руци се повећавао у грудву док га маг није почео ваљати другом шаком и претварати у ваљак. Потом тај ваљак потопи у сребрну посуду напуњену водом и травама и уз гомили неразумљивих речи изговори и име Великог мајстора немачких масона Алфреда Коске.

Док је восак охлађен лежао у води, Маг исцепа коверат и извади слику смеђеплавог човека уског лица који је личио на банкарског службеника. Био је то Коска. Маг слику потопи у сребрну посуду певајући неку клетву у којој су били доминантни грлени гласови, праћени вибрирањем језика који је палацао као змија. Онда извади ваљак од воска из воде, стави га поново над пламен осталих свећа, које су још увек биле дугачке више од десет сантиметара, размекша восак и поче да обликује људско тело. Био је то вешто извајан мршави човечуљак чија је глава била несразмерно велика. Када уобличи од воска Великог мајстора немачких масона, муслимански маг лутку поново замочи у воду да се восак стегне. Ту операцију поновио је седам пута. Сматрао је да је тиме запечатио судбину господина Коске.

Адил Изетбеговић скупи ритуалне предмете и крену у купатило да се истушира. Док је палио светлост, осетио је бол у стомаку, као од неког тупог ударца. Све му се завртелo у глави и он нагло поче да повраћа. Успео је да приђе клозетској шољи и да нагне главу над њу како не би прљао купатило. Умро је у том положају. Обдукцијом леша установљено је да је умро од инфаркта. Локалне новине су ту вест забележиле у дну стране.

Диригент затвори новине и баци их у канту за ђубре. Био је незадовољан. Очигледно је магијска заштита Великог мајстора немачке ложе била сувише јака за недовољно припремљеног вешца из Босне.

Диригент позва телефоном црнца да из Париза дође у Беч. Сусрет је био на ауто-путу између аеродрома и Беча. Саопштио му је да је маг из Босне „упрскао“ ствар и да се „разбио“ о магијску заштиту масона Коске. Договорено је да следећа операција буде индиректна – то јест да се Коска поткопа деловањем на његове сараднике, тако да он буде смењен. Црнац на дискети доби податке о масонима који су подржавали Коску.

Жртвено јагње

Диригент реши да жртвовање Еугена Буксера, иранског агента сметењака, повеже са акцијом коју је требало да изведе – елиминацијом бундесканцелара! Савет суфистичких мудраца донео је одлуку да се елиминише бундесканцелар, а то су захтевали и „старци“ из КГБ-а. Због старости налогодаваца, скривених управљача историјом, Диригент их је све шаљиво називао „Ареопаг“, по сличној институцији њихових вршњака из старе Атине.

Телефонски позив из Загреба значио је за Еугена Буксера нови стрес. Знао је да га тајна служба зове да поново уради нешто важно и опасно. У кафану крај Загреба дошао је тачно на време. Док је пио аперитив чекајући ручак, газда га је позвао и рекао му да га зову телефоном. Еуген је иза шанка бојажљиво узео слушалицу и рекао:

– Еуген крај телефона, изволите!

– Хер Еугене, нећу моћи да дођем у ту кафану, дођите молим вас у Карловац у ресторан на тврђави, чекам вас тамо у осамнаест часова.

– Да – рече Еуген а онда се чу „клик“ и веза се прекину. Сав нервозан, Еуген поједе ручак често гледајући на сат како не би закаснио у Карловац, за који је знао да је близу.

Стари замак на брегу изнад Карловца имао је отмен ресторана са баштом. Када је Диригент стигао у свом волвоу, сунце је сијало. Своју љубљену Марго сместио је за сто у ћошку окренуту леђима осталим гостима. Објаснио јој је да је то због прекрасне панораме. Затим јој је лагано причао уводећи је у хипнотичко стање, тако да је она телом била присутна, али не и духом. Када је то постигао, завалио ју је у столицу, па је изгледало као да је задремала. У том трену погледао је на сат – било је још неколико минута до осамнаест часова, Еуген само што није стигао. Тургут устаде од стола оде у тоалет и тамо промени лични опис, залепивши браду, скинувши машну и неком сивом бојом поседевши косу изнад ушију. Сада је изгледао као ирански државни службеник.

Еуген бојажљиво уђе у ресторан, погледа око себе и седе. Чим је келнер отишао од њега, Диригент му приђе с леђа, ухвати га за раме и шапну његово тајно име на фарси језику познато само његовом контролору. Еуген се скупи и окрену главу. Осмех Диригента био је љубазан.

– Ви сте нови!

– Да, твој стари контролор је премештен на нови задатак. Сада те ја водим.

– Добро – рече бојажљиво Еуген. Диригент седе за сто. Келнер одмах дотрча. Да би га удаљио, он поручи пиво. Затим значајно погледа у Еугена који је био блед као крпа.

– Смири се, човече, нећу те послати у самоубилачку мисију, ти имаш легенду пословног човека.

– Да...

– Задатак који те чека је туристичке природе.

– Молим?

– Да, треба да као туриста из даљине посматраш једног човека и да спремиш извештај у писменој форми.

– Не треба да га убијем или тако нешто? – упита Еуген.

– Зар ти можеш неког да убијеш?

– Не, не могу, зато се и бојим да не добијем такав задатак.

– Ми то знамо, зато ти и не поверавамо такве задатке.

Овај задатак је више детективски. Треба да се муваш и да гледаш, да осматраш.

– Аха, а кога?

– Бундесканцелара!

– Молим?

– Да, добро си чуо, немој да се бечиш. Треба да идеш за њим и да га студираш!

– Зашто?

– Зато што су нам ти подаци битни, зашто – није твој проблем, ако много питаш може да те прогута мрак!

– Добро, нећу да питам.

– То ти је, пријатељу, врло паметно. Сада крени, за тридесет дана с тобом ће контактирати наш човек у Бечу, немој да нешто не знаш о бундесканцелару. Прати га, он ускоро креће на одмор, буди његова сенка. Гледај шта ради, шта једе, какве су му навике. Нарочито обрати пажњу да ли је на летовању бундесканцелар или његов двојник. Јасно? Сада иди, ја ћу платити пиће.

Еуген сав престао да оде. Задатак који је добио био је изнад сваког очекивања. Знао је да је све ово припрема за атентат на Хелмута Кола, али се бојао да је то и његов крај, јер се сведоци обично елиминишу на крају игре.

Диригент плати, оде у тоалет, поврати стари изглед а онда се врати за сто своје Марго која је, још увек у хипнози, гледала панораму Карловца.

Еуген Буксер је тридесет дана даноноћно радио трагајући за свим детаљима везаним за бундесканцелара. Претражио је преко интернета све што је писало о њему, а онда је као туриста кренуо за њим на летовање. Кад год је могао снимао је објекте које је посећивао Кол, разговарао са келнерима са којима је то чинио и бундесканцелар. Мало-помало, овај сметењак је ипак направио мали фајл који је укуцао у свој компјутер и онда је све то одштампао на папиру, спаковао у коверат и смирено чекао позив из Вевака.

Ватикан је, уз друге банке, стајао иза пројекта Хитлер и геноцида према Јеврејима и Србима. Анте Павелић је био енглески агент од 1926. године. То се зове завера.

Хазарски ултиматум СФРЈ

Реј-Бан лагано прочита Сумњалов извештај о отмици и саслушању Питера Кларка из Северне јурисдикције Шкотског ритуала. Сећања на почетак последње голготе српског народа одведоше га на један документ који је био скоро и заборавио; био је то ултиматум који су амерички Хазари упутили СФРЈ још давне 1985. године, преко тада јединог потенцијалног домаћег масона Зорана Ненезића.

Реј-Бан отвори свој сеф и извади документ, па поче да га чита:

Извештај о информативном разговору са Зораном Ненезићем, потенцијалним масоном, поводом његовог контакта са агентом ЦИА Боротом Деклеовом, масоном високог ранга.

Зоран Ненезић је боравио у Бечу (Аустрија) 28. и 29. септембра 1985. године и том приликом се сусрео са масоном високог ранга Боротом Деклеовом, агентом од утицаја, припадником ЦИА и Јужне јурисдикције америчке масонерије.

Зоран Ненезић је у информативном разговору саопштио да му је Деклева (Словенац) саопштио да је, после емигрирања из Југославије (1953), неколико година радио код америчких оружаних снага у СР Немачкој као експерт за „источна питања“, где је приступио раду за америчку обавештајну службу која му је омогућила егзистенцију као предавачу на универзитетима у Берлину и Стенфорду, као у и Хуверовом институту (под патронажом ФБИ).

Деклева је с временом постао агент за типовање и пенетрацију у земље Источног блока, а прославио се својим контактима у СССР-у.

У тренутку када је имао сусрет са Зораном Ненезићем у Бечу, Деклева је био масон високог тридесет другог степена (не тридесет трећег, како смо мислили, и члан Јужне јурисдикције Шкотског ритуала САД).

Током сусрета Борута Деклеве са Ненезићем, овоме је саопштено да масони неће директно комуницирати са нашим властима, већ ће то чинити неформално. Ненезић је изабран као преносилац понуде (ултиматума) Јужне јурисдикције САД, коју контролишу Јевреји* и избегли нацисти који су тамо доспели „пацовским каналима“, уз помоћ америчке службе и Ватикана, али и током тајне операције *Орлов лет* коју је организовао Мартин Борман.

Понуда односно ултиматум је прикривено формулисана, али он значи куповање СФРЈ за што

* У извештају из 1985. стоји „Јевреји“ јер тада још није било познато да су то Хазари.

мање новца, а ако се то не постигне, онда следи казна – подстицање дезинтеграције уз помоћ националних и верских супротности које ће подржати амерички савезници Ватикан и Рабита (исламска асоцијација).

Мека варијанта – куповање за багателу би ишло преко већ формиране ЦЕИ ХЦ (*Countetrade exchange international holding company*). Та организација је створена још 1984. и има за циљ пенетрацију не само према Југославији, већ и према СССР-у. Сагласност за ову операцију дао је лично председник Горбачов.

ЦЕИ ХЦ је регистрована у Вашингтону, а организациона структура је таква да у њу поред америчког огранка улазе ЦЕИ-Аустрија, али и ЦЕИ-СССР, као и ЦЕИ-земље СЕБ-а, ЦЕИ-Средњи Исток, ЦЕИ-Кина, а посредно и ЦЕИ-Европа.

Ова организација у почетку је имала дванаест и по милиона америчких долара, које су уложили и они који купују и они који заправо продају, што је вишеслојна игра кроз коју на индиректан начин у добити учествују партијске олигархије земаља социјализма.

Ова економско-политичко-обавештајна операција је са америчке стране подржана од масона који су на челу мултинационалних компанија, као и Федералне дирекције америчких резерви, са Полом Вокером на челу, уз учешће А. Клаузена, директора Међународног монетарног фонда који је рођени брат Хенрија К. Клаузена – Гранд командера Врховног савета Јужне јурисдикције Шкотског ритуала САД. Са америчке стране ову организацију код владе САД